आशाश्चकाशिरे नीलनिचोलाच्छादिता इव ॥१६९॥
शीतार्त्या द्युमणावीर्वदहनोष्माभिलाषतः ।
द्रुतं यातीव जलधिं दिनानि लघुतां ययुः ॥१७०॥
अथ दीपोज्ज्वले धाम्नि लसद्दीप्तहसन्तिके ।
कदाचिन्नृपतिर्दैवादर्द्धरात्रे व्यबुध्यत ॥१७१॥
स हेमन्तानिलैर्भूरिभांकारपरुषैः पुरः ।
दीपान् प्रकम्पितानीषत्प्रविष्टैर्धाम्नि दृष्टवान् ॥१७२॥
तानुज्ज्वलयितुं भृत्यानन्विष्यन्नभ्यधात् ततः ।
यामिकेषु वह्निस्सञ्ज्ञः को वर्तत इति स्फुटं ॥१७३॥
सुखसुप्तेषु सर्वेषु वाह्यकक्षान्तरात् ततः ।
राजन्नयमहं मातृगुप्त इत्यशृणोद्वचः ॥१७४॥
प्रविशेति स्वयं राज्ञा दत्तानुज्ञस्ततो गृहं ।
लक्ष्मीसान्निध्यरम्यं तददृष्टोऽन्यैर्विविवेश सः ॥१७५॥
दीपानुज्ज्वलयेत्युक्तो निष्पाद्य चतुरैः पदैः ।
वह्निर्यो स ऊचेऽथ क्षणं तिष्ठेति भूभुजा ॥१७६॥
सभयद्विगुणीभूतशीतकम्पः प्रभोः पुरः ।
किंस्विद्वक्तीति विमृषन् नातिदूरेऽभ्युपाविशत् ॥१७७॥
अथ पप्रच्छ भूपालः कियत्यस्ति निशेति तं ।
सोऽभ्यधाद्देव यामिन्यायामः साधोऽवशिष्यते ॥१७८॥